

La desobediència, malaltia infantil de l'independentisme

written by Lluís de Yzaguirre | 20 de setembre de 2018

En aquest país (i a calcs veïns), els que desobeeixen totes i cadascuna de les lleis es pengen la medalla del respecte a la legalitat i els que ens vam cagar a les calces quan tocava desobeir anem fanfarronejant de desobedients per a facilitar-li les coses a l'enemic. La gent d'ordre diu que anirà "de la llei a la llei", fórmula que té el toc d'hipocresia que li escau. I la gent de desordre, els de capgirar-ho tot, parlen sense embuts de desobeir les lleis espanyoles (i alguns fins i tot ho fan de manera simbòlica).

L'Europa dels mercaders en pren nota. I diu que sí, que fem bé de demanar democràcia, però que no podem seguir saltant-nos les lleis, que és el relat fals que ven la dictadura borbònica i que a ells els interessa comprar. El compren amb la consciència tranquil·la, perquè nosaltres mateixos contribuïm a l'engany amb la nostra incontinència verbal: quan has de marxar de casa del maltractador, no ho avises mesos abans. Fas les maletes d'amagat i, al darrer moment, te'n vas. Sense haver-te'n vantat abans.

El règim franquista pensava, fa uns anys, que ens aturaria amb l'argument de la democràcia: «d'acord, votem; com que som molts més, mai no sereu independents». Fins que algú els ha fet entendre que a Escòcia no van votar tots els britànics ni el Brexit el vam votar tots els suposats ciutadans europeus.

Llavors els feixistes van subvertir el principi de legalitat, que ha d'emanar de la democràcia, i van empescar-se allò que no hi ha democràcia si no és dins la llei. I li diuen al món que nosaltres ens hem saltat la llei –que és justament el que no han deixat de fer ells en tot el que ateny Catalunya.

L'independentisme ha d'explicar als nostres potencials aliats

que sota la dictadura borbònica no hi ha estat de dret: no hi ha separació de poders, els catalans no som iguals davant la llei, el cap de l'estat no és escollit per la sobirania popular, hi ha «dret penal de l'enemic» que veu violència en el pacifisme i no veu les agressions feixistes, no hi ha llibertat de premsa sinó mitjans d'intoxicació del règim, complementats amb la censura i persecució político-policia a les xarxes socials, hi ha policia política que fabrica inculpacions i proves falses i, evidentment, cal insistir en l'existència de presos polítics i exiliats.

O sigui que això va de democràcia. De la que manca en un estat on el Tribunal Constitucional té capacitat legislativa des del 2010 i executiva des del 2015, a la manera del Consell de Guardians de la Revolució Islàmica a l'Iran.

Però no n'hi ha prou. Tot allò que arribarà als tribunals europeus d'ací a vuit o deu anys, ho hem de fer conèixer ja avui als països que senten simpatia per la nostra causa (tant si la veuen com una causa d'alliberament nacional com si hi veuen un contenciós pels drets individuals): hem de preparar un memorial de greuges que inventariï els centenars d'il·legalitats que s'han comès contra la causa catalana, violacions de les lleis de la pròpia dictadura per part dels successius governs espanyols, per part de la judicatura (mai gosaria dir-ne justícia) i per quasi tot l'arc parlamentari.

La desobediència més clamorosa en aquest contenciós és la de l'article 96 de la Constitució borbònica, que govern i parlament espanyols han conculcat cada vegada que ens han negat el dret d'autodeterminació. Aquesta desobediència és especialment transcendent, perquè la ratificació espanyola del Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics és anterior al referèndum constitucional del 1978 i en va ser un condicionant clar: si ara el parlament espanyol decidís suspendre o anul·lar aquella ratificació, el referèndum del 78 s'hauria de repetir perquè haurien canviat radicalment les regles del joc.

Però el món també ha de saber que el 2010, quan el Tribunal Constitucional es va carregar l'Estatut i la Constitució, ho va fer amb membres anticonstitucionals i amb una composició manipulada per la via d'aplicar parcialment els criteris de recusació dels seus membres. I que es va saltar el procediment de modificació estatutària previst a la constitució.

I també ha de saber que el filibusterisme dels partits feixistes espanyols al nostre Parlament va ser possible amb la col·laboració de tots els estaments de l'Estat.

I totes les prevaricacions de la Guàrdia Civil (sic) el 20 de setembre i la prevaricació dels fiscals de no investigar-les: des de les detencions sense autoritat fins als escorcolls sense ordre judicial.

I la prevaricació de no denunciar els fets que, suposadament, en són mereixedors quan es produeixen sinó sols quan està de guàrdia el jutjat número 13, com va passar al llarg de setembre i octubre del 2017.

I la invenció del 155, especialment l'eliminació fraudulenta de la immunitat parlamentària per la via d'eliminar l'autonomia; aquesta il·legalitat és tan greu que el Tribunal Constitucional encara no ha sabut crear una ficció per a encabir-ho en la Constitució neofranquista, deu mesos després.

I els obstacles al restabliment del president Puigdemont, amb l'episodi surrealista del Govern en ple pressionant tots els membres del Tribunal Constitucional, en contra del criteri del Consejo de Estado i dels lletrats del Constitucional.

I que tota la trama judicial se sustenta en la intervenció de persones que, presumptament, han comès un rosari de delictes per a assegurar que la tramitació als tribunals de la repressió de l'independentisme recaigui en persones de provada lleialtat franquista. I, sense presumpció, descaradament, com l'elecció d'un president per al TSJC saltant-se l'escalafó o la destitució d'un fiscal que no veia punible el 9N.

En resum, hem de deixar de parlar de la desobediència que fins ara no ens hem atrevit a exercir i hem d'explicar-li al món la desobediència dels sequaços de Felipe VI, posant èmfasi en una desobediència en particular, la de l'article 96 de la CE del 78: el dia que els feixistes es rendeixin i respectin aquest article, hauran d'acatar el resultat del referèndum del primer d'octubre i asseure's a negociar el repartiment d'actius i passius.

Com no va dir aquell criminal, «que obedezcan ellos».